

Önceliklerimiz

Ve

Denge Ölçülerimiz (3)

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Ve sallallahu ve selemla alâ Seyyidinâ Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihî ecmaîn.

Müslüman olarak sorumluluğumuzu, insanlık kadar külfetli bir işe girdiğimizi biliyoruz. Bunu yapmayı istiyoruz. İş başarmak istiyoruz. İşte görünür olmak, iş başında fotoğraf çektirmek değil, iş bitirmek istiyoruz. Bu düşüncelerimizin dinimize uygun olması ve ALLAH'ın razı olacağı işler becermemiz açısından yeterli olmadığını söyledik. Bir planlama yapılmaması halinde çok gürültü çıkarılabilir. Az sonuç alınır. Sonra da ne yapalım kader buymuş, işte ümmeti Muhammedin işi zor canım filan gibi bir mazerete sığınmaya kalkarız. Bu da bizim için kurtarıcı olmaz dedik. Bu külfetli işler arasında, bu yoğunlukta Müslüman olarak yaptığımız işin muhakkak bir planlamayla olması gerekiyor. Aksi takdirde bütün insanlığı bir insan olarak, bir vakıf olarak hatta bir ülke olarak taşıyamayabiliriz. "Bir önemli, öncelikli sıralamamız muhakkak bulunmalıdır." dedik.

Biz hangi işi ne zaman, nasıl yapmamız daha uygun olur konusunda girmeden önce bir önemli kuralı özellikle iş peşinde olan Müslümanlar olarak ve çok yoğun çalışma heyecanı olan Müslümanlar olarak bir kuralı kayıt etmek ihtiyacı hissediyoruz.

Arkadaşlar,

Şeriatımızın en temel prensiplerinden birisi şudur: Sıkıntı ve meşakkat kendi başına ibadet değildir. Sıkıntı ve meşakkat kendi başına ibadet değildir. ALLAH (c.c.) yolunda sıkıntı çekmek, meşakkate katlanmak ibadettir. Bu ikisi arasında ne fark var ona döneceğiz elbette.

Şimdi Bilal-i Habeşi filmlerden de bildiğimiz meşhur taşlar üzerinde eziyetler çeken bir sahabi. Ammar, babası, annesi eziyetler çeken bir sahabi. Ashabı kiramın önemli bir bölümü yürüyerek, çöl üzerinde, çıplak ayakla, bastığın zaman ayağın yanacak kadar kavurucu kumların üzerinde Medine'ye hicret ettiler. ALLAH (c.c.) yolunda bu eziyetlere katlandılar.

Bir Müslüman aynı şeyleri taklit ederek ALLAH'ın rızasını kazanamaz. Mesela Bilal'in seviyesine yükseltmek için sırtındaki atletini çıkarıp bir adamın eline de kırbaç verip şu taşların üstünde biraz kırbaçla beni dese bundan bir sevap kazanamaz. ALLAH (c.c.) yolunda, programın kırbaçlanmaya rastladığı zaman kırbaçlanmak ibadettir. Film gereği, senaryo gereği kırbaçlanmak ibadet değildir.

Yani, bir meşakkat programı yapmak diye bir ibadet yoktur. Bunu nefis terbiyesi diye yapıp, işte çilehane denen bir yerde filanca insanlar ALLAH (c.c.) yolunda terfi etmek için, büyük Müslüman olmak için, işte şu kadar çile çektiler filan diye bir programı yoktur Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemine. Ve bunun belgelerini konuşacağız şimdi.

En rahat ortamda, en güzel kulluk yapılabiliriyorsa hedef odur. Ama kaderde çile çekmek varsa, çile çekmek ibadettir. Çile diye bir ibadet çeşidi yoktur İslam'da. En basit örnek olarak, yani buradan işte Gazze'ye uçakla yardım götürme imkânı varsa mümin kardeşlere, uçağa koyuyorsun Gazze'de indiriyorsun, mümine teslim ediyorsun. Böyle bir imkân varsa mümin: " ALLAH (c.c.) yolunda bunu sırtlanayım bir çuval unu, bir çuval un Gazze'ye kadar taşımış bir mümin olarak gideyim" dese sevap kazanamaz bundan. Bilakis suyu israf eden bir Müslüman nasıl günah kazanırsa enerjisini ve gününü de israf ettiği için vebal kazanır bu işten. Ee, "Bir Filistin'deki bir mümine un götürüyoruz ne diyorsun sen?" deme bana. O unu uçakla gönder iki saatte, sen de kırk tane daha gönderme zemini hazırla kendine. Aynı ibadeti yüz defa yap. Sırtında un taşımak, e Ömer bin Hattab'ı hatırlamıyor musun? Dul kadının ununu sırtında taşıyormuş. Elektrikler kesik olduğu için talimat gönderememiş internetten onun için herhalde. Ya, Ömer bin Hattab alternatifsiz bir durumda böyle bir sırtında un taşımak zorundaydı. Sen, sırtında un taşısan komik olur zaten. Seçim yatırımı yapıyorsun denir bunun için.

Yani ALLAH (c.c.), Ömer bin Hattab'ın sırtını çalışma alanı olarak seçti. Ömer'in seviyesi oydu. Götürdüğü çuval da adın gibi bil, elli kilo değildi. İnsanın gözü doyduktan sonra elli kiloluk çuvalar peyda oldu. Zavallının çuvalı bizdeki poşet gibi bir şeydi.

Ümmeti Muhammed kör meşakkatlerin ümmeti değildir. Meşakkate aday ümmettir. Bunun için Efendimiz sallallahu aleyhi ve selam: "Düşmanla karşılaşmayı istemeyin ALLAH'tan" buyuruyor. "Karşılaşırsanız sabredin. Ölümü istemeyin. Hayır isteyin ALLAH'tan." buyuruyor. Şehit olmak için körü körüne atlayana katil, intihar eden insan muamelesi yaptı Efendimiz sallallahu aleyhi ve selam. Yok böyle bir şey dedi.

Körü körüne meşakkat, mesela uykusuzluk diye bir ibadet yoktur. Aile hayatı, "Yav dünya kana bulandı, sen ne düğünü lan, rezil misin, manyak mısınız böyle düğün olur mu?" gibi çıkış yapıyor ya insanlar, ee Ahzab savaşı günlerinde düğün yapan Peygamberi ne yapacaksın? Ahzab Savaşından, elli gün üst üste aç kalınmış bir şeyden söz ediyoruz. Yani tarihte filan Orhun abidelerini çözmüyoruz, Kur'an'dan, Ahzab suresinden konuşuyoruz. Zeynep binti Cahş radiyallahu anha'nın düğünü de, Efendimizle olan düğünü de aynı günlere ait. Ahzab suresinde. Ahzab savaşıyla yani hendek savaşıyla Peygamber aleyhisselamın düğünü aynı ortamda olmuştur.

Biz düğünle cenazeyi aynı apartmanda yapabilir bir ümmetiz. Ne cenazede kedere gömülür gideriz, ne de düğünde kakhahalara boğulur gideriz. Düğünü düğün gibi yapar, cenazeyi cenaze gibi yapar, hayatı yaşar, kulluk sürdürürüz.

Bu ümmet meşakkatten ibadet üretir bir ümmet değildir. Bizim ümmetimizin karakterinde bu yoktur. Çünkü meşakkatten ibadet üretmek Kur'an'ın temel kurallarına aykırıdır. لَا يُكْفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا "ALLAH (c.c.), her kuluna kaldırabileceği kadarını yüklemiştir."

Mesela, en basit örnek olarak namazı ele aldığımızda, namaz bir ibadettir. Belli şartları vardır. Ayakta kılınır, şunu okuyacaksın, rükû yapacaksın, secde yapacaksın. Yani namaz budur. Beş yaşındaki çocuğa da seksen beş yaşında ihtiyara da namaz bu şekilde öğretiliyor. Birisi gelip de: "Dizim çok fena ağrıyor" dediğinde; "Sen sandalyeye otur." diyor. Sandalyeye oturunca da işte "Protez kalçam var, kalçam zarar görür"; "Yat." diyor. Hani namazın şartları vardı; ayakta durmaktı, rükû yapmaktı, secde yapmaktı. Tamam doğru. Ama إِلَّا وُسْعَهَا. Kaldırabildiğin kadar. Ayakta durmayı kaldıramadığın zaman, rükû yapmayı kaldıramadığın zaman, secdeye eğilmeyi kaldıramadığın zaman ne yapabilirsin soruyor sana. "Yatabilirim" diyorsun, "yat" diyor. ALLAH ALLAH! Namaz yatarak olur mu? Niye olmasın kardeşim. Çünkü إِلَّا وُسْعَهَا kaldırabildiğin kadar. Birey olarak da kaldırabildiğin kadar, ümmet olarak da kaldırabildiğin kadar, köy olarak da kaldırabildiğin kadar.

Yangını söndürmekle mükellefsin mümin olarak. Ama yanarak değil. Yandın mı sende söndürülmesi gereken biri olacaksın çünkü. Sen ümmetinin başına bela oldun o zaman. Yangın söndürmeye gittin bir de seni düşünecekler şimdi. Sende yanıyorsun o arada çünkü. Yangını, yanmadan söndürmek, namazı, hastanelik olmadan kılacak kadar, orucu, doktora muhtaç olmayacak şekilde, hacı, yapabiliyorsan, sadakayı, çocuklarını aç bırakmıyorsan diye kural koymuş.

Meşakkat çekmek, çile çekmek bir ibadet çeşidi değildir. Tekrar ediyorum bu cümlemi, çile çekiyorsun, terini silmeye vaktin yok, uf puf etmekten kendini alamıyorsun, yani her yerin protez doldurulmuş, alçılar içindesin. Böyle bir ibadet çeşidi yoktur. Ama ALLAH (c.c.) yolunda ölmeye hazır olmak bile vardır. ALLAH (c.c.) yolunda kırk gün uykusuz kalmaya hazır olmak vardır. ALLAH (c.c.) yolunda bir dilim ekmekle yaşamaya hazır olmak vardır. Ama ALLAH (c.c.) yolunda her gün bir dilim ekmek yiyelim başka bir şey yemeyelim diye bir ibadet çeşidi yoktur. Bu, nimet nankörlüğüdür.

Vermediyse ALLAH (c.c.) katlanmak vardır, verince de; şükretmek vardır. Şükrü nereye koyacaksın eğer çileli bir sistem oluşturursan. Bir Müslüman, aile düzenini kurarken en müreffeh ev üzerinden düzen kurmalıdır. Ey gidi, Peygamberin evi alçısı bile yoktu, çamurdu işte böyle. İyi de Peygamber aleyhissalatü vesselam bulsaydı, o da mobilyalı bir evde oturabilirdi ama tapınmazdı evine. Evine tapınmazdı. Komşular değiştirdi diye mobilya değiştirmezdi. İhtiyaç diye değiştirirdi. Nitekim Peygamber aleyhisselamı en iyi tanıyan Ashabı kiramdır. ALLAH (c.c.) onlardan razı olsun. Onlardan iyi Müslümanlık iddia etmek akılsızlıktır her halde. Onaylı Müslüman onlar çünkü. ALLAH'tan onay almış Müslümanlar. Yani Müslümanlıklarından razı olmuştur ALLAH(c.c.). Kur'an'la böyle sabit bir şey bu. Onlar, mal buldukları dönemde o malı değerlendirdiler. Bizim Peygamberimiz bu dünyada fakir gitti, biz de mecbur fakir ölelim demediler. Böyle bir ölçüsü yok dinin çünkü.

Birey olarak hayatımız budur, bir vakıf, bir dernek, bir planlama yaptığımız zaman da biraz önce örnek verdiğim gibi Gazze'ye arkadaşlar yüz kişiyi yüz çuvalı sırtlanıp götürelim. Hem tır parasından kar ederiz hem de melekler görür, iki bin kilometre sırtında un taşımış Müslüman be! "Yok, ashabı kiramda bile böylesi yok" diye kendi kendimize bir ibadet çeşidi ihdas edebiliriz. Ama bu ibadet değildir, akılsızlıktır sadece. Neden akılsızlıktır? Sen, gerçekten ALLAH (c.c.) yolunda çalışan bir Müslümansın, kırk beş gündür yollardasın. Kırk beş günde kırk beş iş yapacaktın sen. İsraf ettin. Müminlerin enerjisini, müminlerin umudunu israf ettin. Düştüğün yerde de Müslümanların başına dert oldun. Seni de biri taşıması lazım, unu da biri taşıması lazım.

Yani ALLAH'ın verdiği nimetleri değerlendirmek başka şey, ALLAH (c.c.) yolunda çileye hazır olmak başka şey. Mesela çok basit bir misal, ben fetva ehli bir insan değilim. Böyle bir kudretim yok, iddiam zaten yok elhamdülillah. Ama bir gün bir fetva makamı ele geçirsem, ilk işim, uçak dışında bir sistemle hacca gitmenin caiz olmadığını söylemektir. Üç bin kilometre, Türkiye'den üç bin kilometre yola gideceksin. En az bir hafta dinlenmen lazım. Bütünü on beş günlük bir hac. Sen gideceksin bir hafta dinlencen, ondan sonra dönerken de bir hafta dinleneceksin. Arafat dediğin, Mina dediğin hepsi iki günde hallolacak bir iş, senin yorgunluk ve dinlenmen on beş gün sürecek. İki günlük ibadet için on beş gün sürülür. Altı ayda da gidilir. Deveden başka imkân olmadığı zaman altı ayda gidersin. Uçak nimetiyle, otobüs nimeti ne zaman kıyas edilebilir? Otobüsle, deve kıyas edildiği zaman otobüs nimettir. Uçakla otobüs kıyas edildiğinde otobüs israftan başka bir şey değildir. Bütünü, giderken Konya'ya Mevlana'ya uğrayacaksın yani başka hiçbir farkı da yok. Bir de uçakla Mevlana'ya uğrarken Konya aktarmalı yapsalar o zaman uçağa dolacak. ALLAH'tan, bir yirmi senedir, Körfez Savaşından beri, otobüsle hac imkânı yok da, yani bu fetvama da gerek kalmadı benim. Ama korkarım barış marış, Ortadoğu yeniden güllük gülistanlık olursa, otobüs turları gene başlayacak. E, bir de İmam-ı Azam'ın türbesini ziyaret edecek. İnsan utanır bunu söylerken. Rasulallah'a giderken senin gözün kör olmalı, kimseyi görmemeliydin. Ebu Hanife'yi de görmemeliydin yolda. Celalettin Rumi'yi zaten takmamalıydın.

Ama mantık, şeriatın özünü anlamış olmanın uzağında kalınca, on günlük hac için yirmi beş günlük yolculuk yaparsın. Bundan da ibadet umarsın. İbadet değildir bu; israftır. Yeryüzünün neresi, - bir konuyu anlamaya çalışıyoruz arkadaşlar- yeryüzünün neresi hangi mukaddes yer – Kudüs te dâhil- Mekke haremî şerifinden daha değerli demeyeceğim, binde biri kadar yakınında olabilir? Nerde kıldığın iki rekât namaz, Ebu Hanife'nin kabrinin içine girip iki bardak da çay içsen orda Ebu Hanife'nin ikramı olarak, sana cennetten çay getirdi verdi Ebu Hanife diyelim, Harem-i Şerif'te iki rekât namaz kılmanın adının anılabileceği bir şey olabilir mi, rakibi olabilir mi bu? Sen üç gün önce Kâbe'yle buluşmak varken, madem Rasulallah'ı özledin gittin, ne işin var Şam'da türbe üstüne türbe dolaşıyorsun. Kim olup olmadığı belli olmayan bir türbedesin. Rasulallah sallallahu aleyhi veselleme selam vermek için onun ümmetinden olduğu varsayılan birilerine uğrayıp duruyorsun.

Bidat denen şey, dini, özü dışında kurallarla yaşamak denen şey, budur arkadaşlar. Yani üç gün önce git, üç gün önce sarıl Kâbe'ye, madem gerçekten Kâbe sevdalısısın. Her olaya bunu kıyas edebiliriz. Çile çekmek bir ibadet değildir. Uykusuz kalmak bir ibadet değildir. Teheccüde kalkmak ibadettir. Teheccüd namazına kalkabiliyor musun, uykunu bölebiliyor musun eğer gündüz performansın düşmeyecekse. Bir inşaat işçisi, inşaatla siva yapan bir Müslüman, teheccüde kalkmamalıdır. Neden? Çoluk çocuğunun maişeti için, sen yedi kat sekiz kat binada iskeleye çıkıyorsun. Gece yarısı uykunu bölüp çıktın mı aşağıda düştüğün iskelenin dibinde uyursun kıyamet sabahına kadar. Çoluk çocuğunu aç bırakırsın. Yani kim zarar görmeyecekse gündüz performansı açısından o teheccüde kalksın. Niye ALLAH (c.c.) farz etmemiş bu ibadeti? Bu şeriatın farz, sünnet, müstehab, mekruh, haram diye ayırımında bir incelik yok mu yani? Melekler böyle şaşırıp tamı kimine farz, kimine sünnet dediler.

Bir planlaması var ALLAH'ın. Kul, bu planlamanın dışında kendisi plan yapamaz. Sünneti farzların yerine koymakta (da) bir cinayettir. Yani farz sayısını artırarak kulluğun kalitesi artmaz. Namazın on iki farzı var "zavallı Ashabı kiram o kıt zaman şartlarda bu kadar, bu asırda yirmi dört olsun farzları namazın" ne ilave edeceksin namazın farzına? Bu Müslümanlığa ilave yapmaktır. Namazın farzı on olsun demektedir suçtur on dört olsun demektedir suçtur. ALLAH (c.c.) nasıl planladıysa öyle olacak. Farz dedi, farzdır. Sünnet dedi, sünnettir. Bir Müslümanı öğlenin sünnetini ihmal ediyor diye gâvur gibi itham etmek "vay zındık lan! Öğlenin sünnetini iki gündür kılmadı" demek Müslümanlığa hakarettir. ALLAH (c.c.), öğlenin farzını kılmayana zındık diyor. Sen bu kavramı genişletemezsin. Elbette sünneti kılmayanın, yani açığı var bir yerde. Ama bu açık, senin onu cehenneme atmanı gerektirecek bir açık değildir. Yani, farzı sünnetle eş değer haline getirmek suçtur. Farzı inkâr etmek nasıl suçsa, sünneti farz gibi yapmak ta suçtur. Peygamber aleyhisselamin hayatında yüzlerce örneği var.

Hiç unutmamamız gereken ve çok defalarca bildiğimiz, yani belki her düğünde hocaların okuduğu hadisi şerifi burada tekrar hatırlatacağım. Hani sahabi geliyor, Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin duyabileceği bir şekilde üç sahabi oturuyorlar. İşte efkâr gideriyorlar. Yaaa ibadetlerimiz filan işte şu bu, ALLAH (c.c.) dostları şöyle filan diyoruz ya biz hani onlar da bakmışlar ki yani işler kızıştı. İbadet heyecanını yetişemeyecekler. Ya biz yılların bir de cahiliyesinden geldik filan gibi bir edebiyat yapıp, bir tanesi açmış kesenin ağzını "evlenmiyorum artık" demiş. "Ne lan bu kadınlarla oturup cennete girmek mümkün mü?" demiş. Bitti benim evliliğim. Öbürü de, "ben de arkadaşlar, belki bekârlık olmaz ama ben de daha orucumu bırakmam" demiş. Bundan sonra oruçluyum. Üç yüz altmış beş gün oruçlu. Peygamber'i geçecekler ya, çünkü Efendimizin ibadetiyle ilgili soruşturmalar yapmışlar orda. Soruyorlar ne yapar, ne eder. Yani deyim yerindeyse henüz İslam'ı hakıyla öğrenememiş sahabi. ALLAH (c.c.) onlardan razı olsun. Böyle bir pot kırdılar da bize İslam'ı öğrettiler. Yani onların bu hatası bize rahmet oldu. Onlar da gene ecini kazandılar. Üçüncüsü de patlatmış bombayı "gece sabaha kadar uyu, sonra cennete gir, o yok" demiş. Bende sabaha kadar uyumam daha, bitti. Sabaha kadar namaz.

Biri gece uykusunu reddediyor, öbürü bir daha oruçsuz gün geçirmeyeceğini söylüyor, öbürü de kadınlardan uzak dur, cennete gir diye bir safсата atıyor ortaya. Ve Efendimiz sallallahu aleyhi veselleme buluşuyorlar. Bu sesi duyuyor Efendimiz. Hanginizdi bunları konuşan diyor. İşte biz Ya Rasulellah. İşte hani bir aferin de bekliyorlar şimdi. Böyle fedakâr Müslüman, Peygamber'den daha iyi maşallah(!) Çünkü hadisi nakleden sahabi diyor ki كَانَهُمْ تَقَالُوا عِبَادَةَ الرَّسُولِ عَلَيْهِ "adeta "Peygamber'in ibadetini basit gördüler" diyor. Peygamber olduğu için her gün oruç tutmuyor. Biz yoksa her gün oruç tutmalıyız. Yani Peygamber o kadar yapsa yeter, ona Ramazan yeter, bize yetmez mantığıyla bunu yapmışlar. Efendimiz, kimdi, hanginizdi bunu konuşan? Biz ya Rasulellah demişler. Yani aferin, takdirname alacaklar şimdi. Efendimiz buyurmuş ki: "Sizden çok ALLAH'tan korkuyorum. Ama

hanımlarımla da hayatım var. Orucu da ya tutarım ya tutmam, gece de görüyorsunuz uyuyorum, teheccüde kalkıyorum. Ben böyle bir peygamberim. Bu benim sünnetimdir. Bunun dışında bir yol izleyen benden değildir.”

Adamlar süper dubleks Müslüman olacaktı dün, gitti bu sefer. Ümmetlikten olmayı kaybettiler. Bu, durup dururken çile üretme tercihi idi. Bu hadisi şerifi düşünlerde evlenin diye kampanya hadisi olarak okuyorlar da esas mantığı değil bu hadisin. İki şey ihtiva ediyor hadis. Birincisi, peygambere uyduğun kadar Müslümansın. İkincisi, kendini ezmen diye bir ibadet yoktur. Nefsini şımartmamak diye bir ibadet vardır. Sabah namazına kalkana kadar ananın sütünden daha fazla helaldir sana uyku. Çünkü uykunu sana kimse haram etmez. Ama annen elli kere haram etmiş olabilir sana emzirdiği sütü. Gece uykusu mis gibi, ananın sütünden helal olsun sana. Daha helal. Ramazanı şerifi oruç tut, Muharrem’i de tutarsan tutarsın, Recep ayında da üç gün beş gün tutarsın. Karıştırma gerisini. E, evlendin. Evlen. Helalinden evlendikten sonra ne ala. Peygamber’in izinden gidiyorsun.

Meşakkat ibadeti, çile ibadet diye bir şey olamaz. Mümin rahat düşkünü değildir ama rahat iş yapar. Meşakkatten ibadet kabul etmez, ama ALLAH (c.c.) için meşakkat çekmeye adaydır her zaman. ALLAH (c.c.) için bir dağ kaldırılacaksa bu dağı, dozerle kaldırılabiliyorsa dozerle kaldırır. Yok, dozer olmayan bir fırsat zemininde ise o zaman da eliyle kaldırılabildiği kadar kaldırır. Ama “bırakın lan dozeri. ALLAH (c.c.) yolunda ben bir kaldırayım şu dağı” diye kör pehlivanlık, kör iddialar peşinde dolaşmaz mümin.

Buradan arkadaşlar, verdiğim örnekler belki bu modern çağın insanı olarak bizi çok ta fazla nasıl söyleyeyim ilgilendirmiyor gibi duruyor ama mantığını anlamamız açısından bu örneği veriyorum, bu örnekleri zikrediyorum. Mesela en basit örneğinden eğer İHH’ya yapacağın bağış internet üzerinden yapılabiliyorsa senin vereceğin yüz lira için kırk lira da yol parası verip gidip merkezde bunu yatırman akıllıca bir yatırım değil. Niye otobüs parası vereceksin? Niye benzin yakacaksın ki? İnternette yap bu işi. E ALLAH (c.c.) yolunda bir de yürümüş olalım. ALLAH (c.c.) yolunda o parayı ver yüz kırk lira olsun. Kırk lira yol parası verecektin madem. Yani nefsimizin de bir tür hoşlanacağı çile çekmenin bir anlamı yok.

Şimdi burada bazı kardeşlerimizin bana gizli bir itirazını hissediyorum gibi geliyor içime. Yani kim böyle aptalca meşakkat çeker ki? Yani benim sözlerimden sanki bazı insanlar, bazı Müslümanlar meşakkat yapmaktan zevk alıyormuş gibi anlatıyorum ben. Hayır. Hiç kimse öyle zannetmesin. Bir çuval para verip yarım çuval acı biber almıyor mu insanlar? Uf puf etmek için bibere para veriyor insanlar. Bir daha ki hafta gittiğinde de o biberi satana “o zehirden var mı ya?” diyor. Ne fena bir şeydi. Versene iki yüz gram daha diyor.

Yani insanın bünyesinde yaratılış gereği acı çekmekten de bir miktar zevk vardır. Bazı insanlar sadisttir, başkasına acı yapmaktan zevk alır. Sigara içenler ne yapıyor peki? Yavaşlatılmış bir film de olsa işkence çekmekten zevk alıyorlar. Çok canı sıkılınca derin bir nefes alması gerekirken nefesini tıkıyor çok canı sıkıldı diye. Boğulduk ya getir şu sigarayı diyor. Getirince sigarayı, boğulacağı son damarlar da gidiyor. İnsanın bünyesinde, yapı tarzımızda bizim ALLAH’ın yarattığı tarzımızda bir miktar, baklava yemekten de zevk almak vardır, biber yemekten de zevk almak vardır. Böyle enteresan yaratmış ALLAH (c.c.) bizi. Okşandığında da hoşumuza gider, para verip boksörden dayak yemeye de gider insanlar. Çok basit, örneğe gerek yok arkadaşlar. Spor kursuna gidiyor, tekvando kursuna gidiyor, hocaya veriyor ayda şu kadar, güzel bir döv beni diyor. Sonra da o başkasını dövecek diye. Ulan ne kimseyi döverim ne de dayak yerim adamdan. Yani bu anlattığım komik bir tiyatro değil arkadaşlar. Vakıf çalıştırırken de bu saflığı yapar insan. ALLAH (c.c.) yolunda meşakkat çeker.

Yani çok basit bir misal daha, tanıtım, bu dünyada, şimdi internet siteleri üzerinden yapıyor. Beş bin liraya mal oluyor mesela filan projenin tanıtımı. Bir de İstanbul sokaklarını flamayla donatıyorsun tamam mı, sadece geçmişte böyle bir flama da yapılırdı. Hiçbir ALLAH (c.c.) kulunun ona baktığı da yok. Çevre kirliliğinden başka bir işe yaramıyor. Ve yahut da beş bin lira ona veriyorsun. Sabaha kadar da gençler minarede ezan okur gibi ağaçların üzerinde flama asıyorlar. Birinde meşakkatten başka bir şey yok. Getirisi de yok, çağdaş bir getirisi yok. Üstelik seni köyüne vakıf kabul edecekler yani hala kâğıtlarla duvarı kirletiyor diye. Çevre düşmanı vakıf kabul edileceksin. Öbüründe de iki tane tak tuk yapıyorsun, sitelerde görünüyorsun, tanınıyorsun. Yani mümin meşakkat çekerek, ağaçlara tırmanıp flama asarak ibadet sevabı kazanamaz. Yeri gelir kavak ağacına tırmanır, ağacın üstünde üç gün üç gece nöbet tutarsın, oysa görev. Ama sadece nostaljik bir ayrıntı, bizim gençliğimizde böyle yapıştırılırdı afişler filan diye kavak ağaçlarına flama yapıştırmanın bir anlamı yok.

Konum benim, ne biber yemek, ne karatede dayak yemek ne de afiş yapıştırmak. Müslümanın çalışma mantığı olarak öncelikliğinin, çalışma heyecanının hangi projeye oluşturulması gerektiğini konuşuyorum arkadaşlar. Bu nedenle Müslüman olarak diyoruz ki bizim şeriatımızda hiçbir şekilde meşakkat ibadeti diye bir ibadet yoktur. Artı meşakkat, artı sevap değildir. Bilal-i Habeşi nedir? Bilal-i Habeşi'ninki artı meşakkat değildi. Amelin kendisi oydu zaten. Ömer bin Hattab radiyallahu anh trenle gidebiliyordu da mı yürüyerek Medine'ye hicret etti? Devenin de olmadığı bir ortamda yürüyerek gitmek zorunda kaldılar. Ve yahut arabanın olmadığı bir ortamda, at arabasının olmadığı bir ortamda deve sırtında gittiler. Bunu biz bugün, yani 'yürüyerek gitme ibadeti' diye bir ibadeti tercih edemeyiz.

Ama çok enteresan bir örnek, mesela Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem dedi, duyduk ki Cuma ertesi günleri Kuba mescidine, Kur'an'ı Kerim orayı övüyor diye yürüyerek gitmiş. Devesi vardı, buna rağmen yürüyerek gitmiş. Yürümenin tercih edilme nedeni olur bu. Çünkü özellikle ALLAH (c.c.) yolunda bir Kur'an'ı Kerim'in övdüğü bir mescit bu. Ayak adımlarım çok olsun demiş. Mesele yok. Ama özellikle meşakkat çekme sıkıntısı diye bir sıkıntı olamaz. Meşakkate katlanacak ruh sahibi olur mümin. O heyecana sahip olur. Fedakârlık azmini taşır. Onun dışında ilave sorun üretmek, ağır olanı tercih etmek İslamî değildir arkadaşlar. Konuşurken de bu böyledir, nezaketle hallolacak bir iş için pat küt konuşmanın bir anlamı yoktur. İslamî değildir bu. Ne kadar hırçın görünürsen o kadar daha ALLAH (c.c.) yolunda Hamzalaşmış olursun diye bir şey yok. ALLAH (c.c.) yolunda Hamzalık, Uhud'da olur, evde olmaz. Aile içinde Hamzalık olmaz. Hamza, Uhud'da şehit oldu. Hanımının yanında şehit olmadı.

Yani İslam'ı, biz, zevklerimize göre, kendi iç dünyamızdaki güdülerimize göre şekillendirmiş oluruz, eğer zor olanı tercih etme diye bir prensip edinirsek. Bu biber örneğimi inşallah çok biberli, acılı yiyen arkadaşlara eziyet verecek bir örnek olarak kullanmamışımdır inşallah. Haramdır filan demedim. Sigara hariç! Sigara örneğimde ısrar ediyorum. Yani sigaradan, yani ALLAH (c.c.) rızası için çek şu sigarayı da biraz daha efkârlanalım, daha çok çalışırız gibi bir mantığı hiçbir şekilde konuşmuyorum. Biberin anlamı var, doktor yasaklamadıkça bir Müslüman biber yiyebilir. Afiyet şeker olsun.

Eğer İslam, kalıplarını ezdirmez bir din olsaydı, biraz önce örnek verdiğim namazdaki hastanın işte 'oturarak kıl' şeklindeki ruhsatı devreye girmezdi. Hacca gidemiyorsun. Niye gidemiyorsun? Seksen yaşında kalp ameliyatı olmuş birisi, doktor: "gidemez" diyor. Tamam. "Vekil gönder" diyor. İslam alternatifsiz bırakmıyor insanı. Müslüman da kendini alternatifsiz bir programın içine koyamaz. Koyarsan bu ALLAH'ın emretmediği bir işi yapmış olur. Mesela doktorun "Mekke'de bu mevsimde hac yapması mümkün değil, ölümcül tehlikedir" dediği bir Müslüman, ALLAH (c.c.) rızası için "ulan o sıcakta öleyim ben be! Melekler görsün bir Türk geldi mi nasıl fedakârlık yapıyor" filan böyle gittiği zaman vebale girer. Akıllıca bir iş yapmış olmaz. Çünkü ALLAH (c.c.): "Benim uğrumda meşakkate katlanın" diyor ama izin verdiği zaman iznin de kullanmasını istiyor. Efendimiz sallallahu aleyhi ve

sellem ruhsat dediğimiz, yani alternatif kullanmış, oruçluya mesela, hamile kadına orucu bozabilirsin diyor. "Tutma oruç sen" diyor. "Sonra kaza edersin" diyor. Bu bir ruhsattır. İlave izindir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "ALLAH (c.c.) emrettiği şeyleri yapmanızı istediği gibi ruhsat verdiği şeyleri kullanmanızdan da hoşlanır." Bu yüzden Hanefi fukahası yolculukta iki rekât kılınacak olan dört rekâtlı namazların her hangi bir şekilde dört rekât olarak kılınmasını, edep dışı bir hareket olarak görmüşlerdir. Edep dışı hareket olarak niye görüyorlar? Çünkü bu namaz aslında dört rekâtı. Yolculuğu ALLAH (c.c.) bir sıkıntı olarak bildiği için izin veriyor kuluna. İki rekât kıl diyor. Teşekkür ederim gerek yok demek gibi kabul ediyor bunu. ALLAH (c.c.) ruhsat vermiş, niye kabul etmiyorsun ki?

Çünkü şeriatın ruhunda ekstra meşakkat çekme diye bir şey yoktur. Bir Müslüman sünnetleri yolculuk esnasında kılmasa ne vebale girer, ne sünnet terk etmekten dolayı ayıplanabilir. Çünkü İbn Ömer radiyallahu anhuma: "Ben Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellemi, yolculuk esnasında, sünnetleri kılmadığını gördüm" diyor. Peygamberden daha takvalık makul değil.

Birisi kalkıp bana, "ya onlar deveyle gittiler de o sıkıntı vardı. Bizim arabayı görmüyor musun ya klimalı." Ne olursa olsun kardeşim. Araba klimalı da olsa ne de olsa adı yolculuk değil mi bunun? Ona göre de senin bünyen çocuk bünyesi. Bunu niye gizliyorsun? Onlar akşamdan akşama yatma molası veriyorlardı. Sen iki saatte bir, bir istasyona uğramazsan çatlıyorsun arabada. Hani klimalıydı araba? Senin araban var ama erkeklik damarın zayıflamış. Onların devesi vardı, deve kadar güçlü bedenleri vardı. Merak etme ALLAH (c.c.) hiç kimseye ne fazladan tolerans veriyor ne de eziyet ettiriyor kullarına. Biz, bize; ALLAH'tan daha merhametli kurallar getiremeyiz. Bu sebeple İslami çalışmalarımızda asla şeriatımızın farzları ve haramlarıyla oynayamayız. Çağmış bilmem neymiş uzaymış. İsterse denizin dibi çağı olsun, uzay çağı değil, Şeriatın farzları ve haramları hayattır. Hayat damarlarımız onlar bizim. Biri atardamarımız, biri toplardamarımızdır. Hiçbiriyle oynayamayız. Hayat nefeslerimiz kesilir bizim. Ama şeriatımızın bunun dışında esnek tuttuğu ya da farzlar arasında bize yer değiştirme fırsatı verdiği noktalarda da ileri geri gitmenin gereği yoktur.

Burada arkadaşlar Ebu Davud'un rivayet ettiği bir hadisi şerifi kaydetmenizi rica edeceğim. Ebu Davud'da bin üç yüz altmış sekizinci hadisi şerif, Nesai'de yedi yüz altmış ikinci hadisi şerif, İbn Mace'de dört bin iki yüz kırkıncı hadisi şerif. Buhari'nin bir benzer rivayetinde de altı bin dört yüz altmış beşinci hadisi şeriftir. Bu hadisi şerif arkadaşlar Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Müslümana İslam'ı yaşama projesi olarak kabul edebiliriz. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem nazarında Müslümanlığın nasıl yaşanacağına dair ölçü olarak koyabiliriz. Çok önemli, belki de hani vakıf tüzüğüümüz oluyor ya bizim vakıf tüzüğüümüz veya senedimiz neyse yani o mantıkta, bundan sonra zikredeceğim hadisi şerifler o mantığı yansıtan hadisi şerifler olacak. Belki yasal olarak bunları kayıt etmemiz gerekmiyor ama mümin şuuru olarak çalışan, ALLAH (c.c.) için iş yapan insanlar olarak Peygamber aleyhisselam efendimizin bağrımızdaki dolaşan ölçüleri, tembihleri olarak kabul etmemiz gerekiyor. "اكلو من العمل ماتطيقون" için yapabileceğinizi tutun. İşin yapabileceğinizi tutun. Yapamayacağınız işe girmeyin. "فإن الله لا يمل حتى تملوا" siz bıkmadan ALLAH (c.c.) bıkmaz. Yani yarışmayın ALLAH'la. "وإن أحبَّ العمل إلى الله أدومه وإن قل" ALLAH'ın en çok sevdiği iş az da olsa sürekli yapılandır. Üç şey tembih ediyor hadisi şerif: "Beceremeyeceğine girme, ALLAH'la yarışmaya kalkma, az olsun sürekli olsun." Saman alevi gibi güreleme, damla damla damlayiver. Mermeri bile oyarsın o zaman.

Çok açık üç kuralı var hadisi şerifin arkadaşlar. Beceremeyeceğini anladığın işe girmiyorsun. Çünkü beceremeyeceğin işe girersen yarım bırakacaksın. ALLAH (c.c.) ise bitirilmiş iş istiyor, tutuşturulmuş ve bırakılmış alev istemiyor ALLAH (c.c.). İş yapmanı, iş bitirmeni istiyor. Seni izleyen ALLAH'tır. Bu işi de sen ALLAH (c.c.) için yapıyorsun. İddian da böyle. Bu iddia da bir sıkıntı yok şüphesiz. Ama yaptığın işi eğer yarım bırakacak olursan ya da işin altında ezilirsən, her halükarda ALLAH (c.c.) bundan razı olmayacak.

Bu hadis, arkadaşlar, çok açık bir şekilde önümüze şu tabloyu koyuyor: “Ben ve on arkadaşım bir projeye girdik. Bu proje filan konuyu yapma işi. Oturduk, kendimize göre plan yaptık, hesap yaptık, üç yıl içinde bu işi bitiririz ALLAH (c.c.) için dedik. Fakat biriyle istişare etmedik, o işten anlayan biriyle. Kendi kendimize gelin güvey olduk. Kapasitemizi kendimiz ölçtük. Bileğimizi öbür bileğimizle güreştirerek güçlü olup olmadığına baktık.” Hâlbuki benim bileğimin gücü, başka bir güçlü bir bilekle ölçüldüğünde ortaya çıkmalıydı. Yumruğumun ağırlığını bu elim vurarak hissedemem ben. Bu elim hiçbir zaman bu elimi ezecek kadar vuramaz çünkü. Kum torbasına vurduğumda kaç kilodur yumruğum ortaya çıkmalı. Kaldırıp kaldıramayacağım hakkında fizibilitesini yapmadığım bir işe girerek ALLAH (c.c.) rızası için iş yapamam ben. Neden? -Hadisi şerifin mantığını yakalamaya çalışıyoruz.- Çünkü ben, bu işi bir sene sonra yarım yamalak bıraktığımda “Ya Rabbi, Sen de gördün fena bastırıldı adamlar yapamadık bu işi. Sonra bizimkilerin bir tanesinin çocuğu oldu onun için gelemedi ondan proje aksadı” diye bir mazeret istemiyor ALLAH (c.c.). ALLAH (c.c.) ile yarışmaya kalkmamalıydın. Sen bulaştırmasaydın, ALLAH (c.c.) o işinin altında kalkacak bir kulunu gönderecekti. Sen şimdi tamir edilmez hale getirdin o işi, yarım bıraktın. Uyduruk bir dernek kurdun, uyduruk bir proje geliştirdin. Flama üstüne, flamalarına bakıldığında “bitti, bu dünyanın son projesiydi, bu da bitiyor filan” gibi görülüyordu. Uygulamaya bakıldığında %3 lerde kalmış. Sen bıktın, ALLAH (c.c.) bıkmadı. O projesi duruyor ALLAH’ın hala. Sen sadece yokuşa sürdün. Yani senin cep telefonunun bir arıza yaptı. Açtın kapağını çakıyla. Çatalla matalla bir şeyleri değiştirdin. Daha tamir edilmez hale getirdin. Servisine götürünce de “sen bununla oynamışsın kardeşim, bunun servis garantisi yok” diyorlar.

Müslümanın yaptığı işler servis garantilerine zarar vermemeli. Yetiminden zengin çocuğuna kadar herkes için geçerli bir kural bu, her iş için geçerli. Bir cami projesi var, mesela filan mahalleye bir cami yapacaksın. Gerekli olup olmadığını inceledin. İki yüz metre ötede bir cami var, bunu niye yapıyorsun sen? Hayret! Fizibilitesini de tespit ettin. Kardeşim! On dokuz sene olmuş, ‘yüz yirmi metrekare bir cami yapıyorsun’ sen. On dokuz senedir Müslümanların hayrını, şerrini, her şeyini, sen hala cami yapacaksın sen. Yav, on dokuz senedir, insanlar eski yaptığı camiyi yıkıp bir daha yaptılar. Daha modern olsun diye. Sen, hala temelini attığın caminin kubbesiyle uğraşıyorsun. Ben napayım ALLAH (c.c.) için insanlar yardım etmiyor. Girmeseydin bu projeye! Sen eğer yamalak hale getirmeseydin bu camiyi, üç dört tane insan kış günü öbür camide yağmur altında kalacaktı. Bir zengin de vicdanı sızlayıp şuraya bir cami yaptırın diye iki ayda yaptıracaktı o camiyi. Sen başladın, ne camisi var Müslümanların ne de yok. Esasen sen şu anda kalkamayacağın bir işin altına girerek başkalarının da o işe girmesini engelledin. Hız kesmeye neden oldun.

Bu yüzden Müslüman kalkabileceği işin altına girmeli. Yürüyerek Kudüs’e gidip iki ay orda oruç tutma adağı diye bir adak yapmayacaksın. Sonra romatizma var ayağımda gitmesem olur mu diye fetva soramazsın sen, tıpış tıpış gideceksin. Nerde çökerse orada ambulansla geri getirirler seni. Yapmasaydın adak.

Yine sahabeden biri çok duygulanmış, Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem: “Bu adam niye güneşin altında duruyor?” diye sormuş. Adam, çıkmış resmen güneşin altında ayakta duruyor. Ya Rasulellah! Demişler. Çok rikkate geldi. Yani çok hassas, işte derslerden etkilendi diyelim. ALLAH (c.c.) yolunda güneşin altında şeytana teslim olmadan kavrulmaya gitmiş. Buyurmuş ki Efendimiz sallallahu aleyhi ve selem: “Söyleyin otursun bir gölgenin altında.” Böyle bir ibadet yok bizim dinimizde.

Sabaha kadar internette sapıklık yapmak da yok, akşama kadar güneşin altında aptalca durmak da yok. Yani bir Müslüman, mitinge gidiyor diyelim. ‘İsrail’i tel’in’ mitingine gidiyorsun. “Güneşin altında şapkasız durayım ki melekler görsün İsrail’i tel’in için ne sıkıntılar çekiyoruz biz.” Melekleri böyle kandıramazsın arkadaşlar, bu dünya standartlarında. Sen, daha çok kayıt yapan birilerinin dikkatini çekersen, ‘güneşin altında duran saf Anadolu’ diye resmini çekerler senin. Daha kolay görüntü vermiş olursun, başka hiçbir şeye yaramaz.

Biz ümmeti Muhammed'iz. Proje ümmetiyiz. Projemizin konusu bütün insanlıktır. Ve Âdem'den, son insana kadar olan bütün insanlıktır -aleyhisselam-. Dolayısıyla projemizi iki bin on beş yılında bitiremeyiz biz. Enerjimizi iki yılda bitirtiren bir çalışma, hayırlı bir çalışma değildir. Bizim başlattığımız bütün çalışmalar -az da olur- sürekli olmalı. İş bitirmez, evet benim bir liram, iki liram hiçbir projeyi bitirmez ama ben, her gün bir lira vererek, her gün sadaka duasını meleklerden almış bir mümin olarak yaşarım. Bu da benim hayatımı İslamîleştirir. Hayatta bir gün, İHH propaganda yaptığı günler, elli lira veriyorsun, ondan sonra bir daha elin cebine gitmiyor. Öyle yapacak yerde her gün elli kuruluş versen yüz elli lira yapar senede. Çok daha fazla sevap kazanırsın. Bu, ümmeti muhammed mantığıdır. Bütün dünyayı, hatta evreni ve bütün insanlığı kuşatan kafadır. Ne olayları ne de insanları yöresel lokal olarak düşünemeyiz. Düşündüğümüz zaman işte gördüğümüz gibi aksaklıklar ortaya çıkıyor.

Burada arkadaşlar bir hakikat daha var. O hakikati de hadisi şerif olarak Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden nakledeceğim. Buhari'nin altı bin dört yüz altmış üçüncü hadis şerifi bu hadisi şerif. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir konuda daha bize hayat ölçüsü veriyor. Şimdi, biraz önce dedik ki az olsun sürekli olsun. "ALLAH'ı bıktıramazsın, sen bıcarsın" dedik Ebu Davud'un rivayet ettiği hadisi şerifte.

Şimdi burada arkadaşlar bizim karşımıza şöyle bir sorun çıkıyor "Kardeşim! Sen böyle diyorsun ama Afrika'daki ihtiyacı görmüyor musun ya? Afrika'daki ihtiyaca bak, Orta Asya'daki ihtiyaca bak. Sen hala kamyonetle götürün diyorsun. Biz tırla götürüyoruz yetiştiremiyoruz sen kamyonetle git yavaş yavaş git diyorsun" gibi bir iç itiraz oluşur. Bu da normal. Burada şu gerçeği unutmuyoruz: "Biz her ne kadar ümmet çaplı bir insansak, insanlığı düşünen bir geniş yelpazede iş yapmak istiyorsak da, işi bitiren ALLAH'tır." Bizim bir damlamızı sel yapacak olan ALLAH'tır. Onun için Efendimiz bir damla olsun, sürekli olsun diyor. Ona ALLAH (c.c.) feyiz verir, bereket verir, iş hallolur. Seninki sel olur, adamın elindeki ekin de gider bu sefer. Sel değil, kovayla dökeyim dersin daha fazla zarar verirsin.

Biz projelerimizde, çalışmalarımızda, ALLAH (c.c.) kaçınıcı ortağımız sorusunu sormak zorundayız. Bu yönetim kurulu kaç kişi? Yedi kişiyiz. Kim kim? Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Bu sayı yanlış. Sekizincisi nerde bu ortakların? Sekizincisi lazım. Sekizincisi ALLAH (c.c.) olan çalışmalarda bereket vardır. Bu mantığı yakalayamadığın zaman, güv projeler oluşturursun. Heyecanının önünde senin, Keban barajı da dayanmaz, yıkar geçersin. İş bitiremezsin bir türlü. Oturursun "İlan bu kadar yatırım yaptık işte şu kadar kazanabildik insan. Yahut da şu işi ıslah edebildik" diyebilirsin. Çünkü sen tek başına iş halletmek istiyorsun. Hâlbuki karşıdaki küfür, şeytanla beraber. Onların sekizincisi o, yönetim kurulu üyesi. Hatta yönetim kurulu as başkanı şeytan. Biz, sadece toplantıdan önce aşır okusun bir hafız, besmeleyle başlayalım, ondan sonra bir daha ortak yok ortada. Sadece bir besmele çekiyorsa, hamdele çekiyorsa yönetim kurulu toplantısında İslamîleşiyor. Hayır!

Biz arkadaşlar, yedi kişiyiz, sekizinci ortağımız toplantıda yok şu anda ama yönetim kurulunda o da. Ve muhakkak imza atıyor her karara. Atmıyorsa biz yokuz zaten. Hep ona bakıyoruz, o imza atarsa atıyoruz. Budur, İslami çalışma. Burada bu sözü söylerken bahsettiğim Buhari'nin hadisi şerifinden esinlendim arkadaşlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki "Sizden hiç biriniz yaptığı işe güvenmesin!" Ashabı kiram da ne demek ya Rasulellah? Filan demiyorlar. Çok daha nazik, dolambaçlı bir soru soruyorlar. "Sen de mi güvenmiyorsun ya Resulellah?" diyorlar. Bu iş yapanlar arkadaşlar bu sözün muhatapları Uhud mücahitleri, Bedir mücahitleri adamlar. "Yaptığınız işe güvenmeyin!" Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor. "İşiniz kurtaramaz sizi!" diyor. Bunlar Hendek kahramanları, elli gün Peygamberle beraber aç kalıp karınlarına taş bağlamış insanlar. Bu ikaz bunlara. "Sen de mi ya Resulellah?" diyerek yani neden böyle diye nazik bir şekilde etraftan bir soru soruyorlar. Buyuruyor ki: "ولانا" "ben bile. Ancak ALLAH'ın rahmeti olursa ve o rahmet beni kurtarırsa kurtulurum."

Aziz kardeşlerim,

Yaptığımız işin kapasitesi her halde Bedir mücahitlerinin işiyle ölçülecek bir şey değildir. “ولانا” diyen şahıs Abdullah’ın oğlu Muhammed aleyhisselam. “Ben bile yaptığım işe güvenemem. ALLAH (c.c.) rahmetini indirir, eğer o rahmet beni kuşatırsa yaptığım işler sayesinde Cennet’e girebilirim.”

Şimdi burada şöyle bir soru olabilir mi? yani kıldığınız namazlar açısından: “Her halde namazlarınızı çok abartmayın” demek istiyor filan zannedebilirdik ama hadis bitmiyor. Hadis’in devamı, bütün hayatımızın temel prensibinin bu olması gerektiğini, vakıf senedimizde bunun yazması gerektiğini söylüyor. Ortaklardan biri ALLAH (c.c.) olacak! Yönetim kurulu as başkanı olacak. O’na çok güveneceğiz.

Ne diyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem?-Bu hadisi şerif çok önemlidir dedim. Tekrar hadisi şerifi hatırlatıyorum. Buhari’nin altı bin dört yüz altmış üçüncü hadisi şerifi.- “Yaklaşırın, birleştirin, biraz aşağıdan, biraz yukardan alın. Gecenin karanlığından istifade edin. Gayret edin, gayret edin öyle kazanın.”

İfadelere dikkat edin arkadaşlar. Bedir mücahitlerine bu söz söyleniyor. Yav biraz aşağıdan, biraz yukardan, ha oradan, ha buradan. Yani oradan bir damla, buradan bir damla, biraz kadın yardım etti, biraz kocası yardım etti, haydi çocuklar siz de tutun. Ben bile diyor sallallahu aleyhi ve sellem böyle halledebiliriz bu işi. Çünkü insan, ALLAH’la beraber olmadığı bir ortamda bütün insanlığın biriktirdiği bunca yükün altından kalkamaz.

Sen de mi ya Rasulellah? Ben de. Ben de. Hani sana, Cebrail geliyordu? İşte o rahmet kuşatıyor, Cebrail geliyor, ikide bir şöyle yapın böyle yapın diyor da paçayı kurtarıyorlar Uhud’da veya diğerlerinde.

Git gide İslami çalışmalarda uzmanlaşma, İslami yaşantıda, eğitimde vb. şeylerde uzmanlaşma vehmi bir hastalıktır arkadaşlar. Sen otuz senedir bu işi yapıyorsun. Kabulüm. Otuz senedir de şeytanın ek projeleri çıkıyor ama. Eskidiğini niye fark etmedin sen? Otuz sene önceki başladığın olaylar tarihe karıştı. Hayat yenilendi. Şeytan bin proje üretti. Fiskos yoluyla yayılan dedikoduyu, akşamdan sabaha kadar bütün insanlığa duyuruyor. On beş saniyede bütün insanlık avucunun içinde oluyor şeytanın. Böyle bir dünyada sen, Salı günü yönetim kurulu toplantısı yapacağında, orda konuşacağında hala basın açıklaması yapacaksın.

İnsanoğlu ne kadar azimli olursa olsun karşısındaki insanla uğraşiyor. O da aynı kapasiteye sahip. Kim ALLAH’ı yanına aldıysa onun işi tamamdır. Bu sadece teheccüd namazına kalkmak için dua ettim, ALLAH (c.c.) yardım etti, uykumdan kalktım, teheccüde kalktım. Böyle, bu kadar basit düşünmemek lazım bunu. Sadece: “Ya Rabbi bana mal ver, çoluk çocuk muhtaç olmasın.” Tamam. Dedenden, ölünce de, sana büyük bir arsa kaldı. Sattın onu, iş yeri kurdun. ALLAH’ın yardımını böyle dar şeylerde anlamamak lazım.

En azından arkadaşlar, İslami çalışma yapanlar ALLAH’ın bize vereceği moral desteğini en büyük yardım olarak görmelidirler. Kafanın kenarından, sağından, solundan kurşunlar geçiyor, hiçbir şey yokmuş gibi devam ediyorsun sen. Bu ne sayesinde? ALLAH’ın sana lütfettiği moral sayesinde. Bu mantığı kaybettiğimiz zaman, şeytan; kendi bileğimize güvenme hissiyatı bize veriyor. Besmele çekip başlıyoruz ama yedi kişiyiz, sekizinci kişi yok toplantımızda. Sokmuyoruz da zaten, yasak. İçeri girmek yasak. Cep telefonlarını bile almadık kimsenin, iletişim kurmasın diye. Sekizinci ortaksız olmaz bu iş! Bu ruha sahip olacağız.

Her halükarda kardeşler, biz bütün insanlık kadar yoğun, uzay kadar geniş bir davanın insanlarıyız. Bireysel ibadetlerimizde de, toplumsal çalışmalarımızda da, çalışma alanımız budur bizim. Bu nedenle planlı, projeli, önceliği, önemlisi olan çalışmalar yapmak zorundayız. Çalışma sistemimizi kör taklit devam ettiremeyiz. Dedelerimizden böyle gördük. Dedelerinden gördüğün değirmende un öğütülüyor şimdi, fabrikalarda öğütülüyor. O değirmenler demode oldu. Dede zamanı değil. Dedenden gördüğün namazı kıl sen. Dedenden gördüğün orucu tut, sünnete uygunsan. Bunun dışındakileri çağdaştır, şartlara uygun hale getir. Şartlar seni ezmesin. Ve bu arada şeytan dönem dönem Müslümanlara “çok meşakkat çek, çok yorul, taşların üstünde sen de kırbaçlan, Cennet’e daha kolay girersin” gibi bir mantık aşıladı. Maalesef buna taraftar da buldu yer yer. Ama dinimizde meşakkat ibadet değildir, ALLAH (c.c.) yolunda meşakkate talip olmak ibadettir. Gerektiği zaman razı olursun, kadere itiraz etmezsin. Cepheyi terk eden olmazsın. Eziyete talip olursun. Ama özellikle kargoyla sıkıntı siparişi vermek dinimize yoktur.

Ve sallallahu ve selemla alâ seyyidina Muhammed ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn

Vel'hamdü Lillahi Rabb'il âlemin.